

کنش‌های گفتاری پنج‌گانه در شعر «صدای پای آب» سپهری

حمید عبداللهیان*

علی‌اصغر باقری**

چکیده

یکی از دیدگاه‌های تحلیل متن، که براساس آن می‌توان مفاهیم بلاغی و ادبی را در واحدهای کوچک زبانی (جمله) بررسی کرد، نظریه فلسفه زبانی «کنش گفتار» است. مقاله حاضر شعر «صدای پای آب» سپهری را براساس این نظریه تحلیل می‌کند. این شعر براساس الگوی اصلاح‌شده کنش‌های گفتاری پنج‌گانه جی. آر. سرل، و سه شیوه تأثیرگذاری نگارنده بررسی شده است. پس از تبیین اصطلاحات و اصول نظریه کنش گفتار و تبیین مفهوم سه شیوه تأثیرگذاری متناسب با این نظریه، ذیل هرکدام از کنش‌های پنج‌گانه (اظهاری، ترغیبی، تعهدی، عاطفی و اعلامی)، جمله‌هایی از شعر جهت نمونه بررسی شده است. سپهری کنش‌های اظهاری و عاطفی را در همه بندهای شعر، و کنش ترغیبی را در بیش از نیمی از بندها انجام داده، اما کنش تعهدی و اعلامی را در هیچ‌کدام از بندها انجام نداده است. شاعر برای شدت‌بخشیدن به تأثیر سخنان، از قابلیت‌هایی نظیر تکرار کنش‌ها، تشدید کنش‌ها و پیوند کنش‌ها استفاده کرده است. سپهری از طریق کنش‌های اظهاری، ترغیبی و عاطفی، گذشته و حال جهان را شرح و نقد می‌کند و نیز با ارائه نوعی بینش شاعرانه و تبیین جهان آرمانی‌اش، مخاطب را به سبک خاصی از زندگی ترغیب می‌کند و در این راه از سه شیوه تأثیرگذاری به‌صورت خلاقانه استفاده می‌کند. سپهری به‌دلیل ویژگی‌ها و کاربردهای خاص کنش تعهدی و اعلامی نتوانسته است از آنها در این شعر استفاده کند.

کلیدواژه‌ها: جهان‌بینی آرمانی شاعر، نظریه کنش گفتار، کنش‌های گفتاری پنج‌گانه، آستن، سرل، سپهری، «صدای پای آب».

* استادیار دانشگاه اراک abdollahian2002@yahoo.com

** کارشناس ارشد دانشگاه فردوسی مشهد aliasghar.bagheri@gmail.com

تاریخ دریافت: ۹۴/۱۰/۶ تاریخ پذیرش: ۹۵/۳/۲۴

دوفصلنامه زبان و ادبیات فارسی، سال ۲۵، شماره ۸۲، بهار و تابستان ۱۳۹۶

مقدمه

در سال‌های اخیر، تحلیل متون ادبی براساس رویکردهای متعدد نظریه و نقد ادبی با استقبال زیادی روبه‌رو شده‌است. برخی از این نظریه‌ها، که حتی چندان برای مخاطب حرفه‌ای شناخته‌شده نیست، یا الگوی پژوهشی مناسبی در زبان فارسی ندارد، یا اگر دارد، درخصوص متون مشخصی اعمال شده و دیگر متون از آن نظریه بی‌نصیب مانده‌اند. نظریه «کنش‌گفتار» از نظریه‌های مربوط به فلسفه زبان است که قابلیت‌هایش چنان‌که باید هنوز برای مخاطب فارسی‌زبان شناخته‌شده نیست و هنوز با وجود پژوهش‌های اندکی که صورت گرفته جای آن در تحلیل ادبیات منظوم کلاسیک و معاصر خالی است. با توجه به آنچه گفته شد، مقاله حاضر به دنبال پاسخ به این پرسش است که سهراب سپهری با شعر صدای پای آب چه کاری انجام می‌دهد؟ به این معنا که شاعر در این اثر، که یکی از جامع‌ترین نمونه‌های شعر سپهری از حیث ادبی و نیز القای جهان‌بینی شاعر است، با نوشتن و درکنارهم قراردادن کلمات، چه هدف‌های مهمی را دنبال می‌کند؟ مسئله حاضر، به صورت ضمنی سؤال بزرگ‌تری را ایجاب می‌کند که اصولاً خالق اثر ادبی، با اثرش، با مخاطب چه کاری انجام می‌دهد؟ اهمیت این مقاله، که برپایه نظریه کنش‌های گفتاری آستن و سرل صورت می‌پذیرد، این است که به صورت ضمنی پیش‌فرض نقد احساسی و تأثیری را در مخاطب علاقه‌مند به شعر معاصر زیر سؤال می‌برد و نظرگاهی تازه به او ارائه می‌کند که براساس آن، علاوه بر اینکه عمل نقد را صرفاً داوری و احساسی بی‌اساس تلقی نمی‌کند، بلکه متون را با نوعی دیدگاه انتقادی می‌خواند.

پیشینه تحقیق

در دهه اخیر، پژوهش‌های متعددی براساس این نظریه در زبان فارسی انجام‌شده که برخی از آنها به منظور تحلیل متون دینی، سیاسی و تجاری به کار رفته‌است. از میان مقالاتی که براساس این نظریه به منظور تحلیل متون ادبی به کار رفته است و تقریباً ساختاری مشابه این پژوهش دارند می‌توان به سه مقاله ذیل اشاره کرد که از الگوی کنش‌های پنج‌گانه استفاده کرده‌اند:

«کنش‌های گفتاری و اهمیت آن در تحلیل متن» (عموزاده و رمضان‌زاده، ۱۳۸۵: ۷۷-۹۹)

اولین کاربرست این نظریه در متنی به زبان فارسی است. نویسندگان به کاربرد دانش کنش‌های گفتاری در تحلیل دو شخصیت در رمان جزیره سرگردانی نوشته سیمین دانشور می‌پردازند.

مقاله دوم «تحلیل ژانر شطح براساس نظریه کنش گفتار» (زرقانی و اخلاقی، ۱۳۹۱: ۶۱-۸۰) است که نویسندگان چهل مورد از شطوحیات روزبهان بقلی را در تقسیم‌بندی پنج‌گانه سرل جای داده‌اند.

در مقاله سوم «بررسی تطبیقی کنش‌های گفتاری مقامه فی السکباج از مقامات حمیدی، با مقامه المضیریه از مقامات بدیع‌الزمان همدانی» (عرب یوسف‌آبادی و همکاران، ۱۳۹۱: ۱۲۵-۱۴۷) نویسندگان به دنبال ردّ ادعایی هستند که مقامه اول را ترجمه‌ای از مقامه دوم می‌داند و به دنبال اثبات این نکته‌اند که مقامه «فی السکباج» تقلید صرف از مقامه «المضیریه» نیست و قاضی حمیدالدین بلخی موفق شده‌است با بهره‌گیری از کنش‌های گفتاری روایتی پویاتر از مقامه بدیع‌الزمان همدانی ارائه دهد.

آنچه پژوهش حاضر را از پژوهش‌های پیش از خود متمایز می‌کند، ابتداء این است که این پژوهش اولین کاربرست این نظریه در ادبیات منظوم در زبان فارسی است. ویژگی دوم این است که به منابع درجه اول مربوط به نظریه کنش گفتار ارجاع داده است و کوشیده‌است از منابع درجه دوم استفاده نکند، ویژگی‌ای که در برخی پژوهش‌های قبلی وجود ندارد.

واحد تحلیل برای کاربرست این نظریه، ۵۹ بند جداشده به‌قلم شاعر در متن اصلی کتاب است که از یک تا چند جمله را شامل می‌شود. براساس الگویی که در بدنه تحقیق توضیح داده شده‌است، بندها یک‌به‌یک خوانده شده‌اند و سپس براساس کنش‌های پنج‌گانه سرل، نوع کنش مربوط به آن بند مشخص شده‌است. علاوه‌برآن، سه شیوه تأثیرگذاری مطابق با این نظریه توضیح داده شده‌است. به‌منظور کاربرست این نظریه و تکمیل الگوی ارائه‌شده، ذیل هرکدام از کنش‌های پنج‌گانه تعدادی از جمله‌ها و بندهای شعر جهت نمونه بررسی شده‌است.

نظریه کنش‌های گفتاری

مطالعات فلسفی، که در قرن بیستم در اغلب کشورهای انگلیسی‌زبان، معطوف به تحلیل زبان بود، بعدها با نام سنت فلسفه تحلیلی^۱ شناخته شد. فلسفه تحلیلی، که غالباً با تحلیل معنا سروکار داشت، می‌کوشید پاره‌ای از موضوعات سنتی فلسفه را با شیوه‌های مدرن درهم آمیزد (سرل، ۱۳۸۰: ۲۱۲). فلسفه تحلیلی در دوران اصلی خود، براساس اعتقاد به دو تفکیک زبانی همراه با یک برنامه پژوهشی تعریف می‌شد. این دو تفکیک عبارت بودند از: الف) تفکیک بین گزاره‌های تحلیلی و ترکیبی^۲ (ب) تفکیک بین عبارات توصیفی و ارزشی.^۳ برنامه پژوهشی نیز همان تلاش تحقیقی فلسفه سنتی بود برای یافتن مبانی مقولات فلسفی

بحث‌انگیزی همچون زبان، معرفت، معنا، صدق، ریاضیات و مانند آن (همان، ۲۱۴). مجموعه‌ای از پیشرفت‌های نظری مهم در دهه‌های ۱۹۵۰ و ۱۹۶۰ به شکست دو تفکیک زبانی یادشده انجامید و با ردّ این دو تفکیک، مفهوم جدیدی از فلسفهٔ تحلیلی پا به عرصه نهاد، مفهومی که در دهه‌های ۱۹۷۰ و ۱۹۸۰ ظهور کرد و تا زمان حاضر در حال گسترش است. ردّ این دو تفکیک و ردّ برنامهٔ پژوهشی میناگرایانه آشفته‌گی عظیمی در مفهوم فعالیت فلسفی و شیوهٔ کار فیلسوفان تحلیلی به‌دنبال داشت. یکی از پیشرفت‌های نظری مهمی که به‌وقوع پیوست «نظریهٔ کنش‌های گفتاری»^۴ آستن بود (همان، ۲۲۱).

اغلب فیلسوفان تحلیلی در دورهٔ اصلی گمان می‌کردند که کار اصلی زبان این است که واقعیتی را -چه صادق چه کاذب- توصیف کند. این دیدگاه مبنای تفکیک یادشده بود. جی. ال. آستن،^۵ نخستین نظریه‌پرداز نظریهٔ کنش‌های گفتاری، به این تفکیک دوگانه بدبین بود. آستن، طی پژوهش‌هایی در خلال دههٔ ۱۹۵۰، از طریق تشخیص نمونه‌ای مقابل دعوی اثبات‌گرایان، تلقی یادشده از زبان را انکار کرد و تصویر تازه‌ای از زبان ارائه داد (سرل، ۱۳۸۰: ۲۲۴). نظریهٔ کنش‌های گفتاری در حال شکل‌گیری، واکنشی بود در برابر آنچه آستن آن را مغالطهٔ توصیفی^۶ می‌نامید (سرل، ۱۹۶۸: ۴۲۳). از نظر او، دسته‌ای از عبارات در زبان وجود دارد که حالت‌ها، واقعیت‌ها یا چیزی را گزارش، توصیف و بیان نمی‌کنند و نمی‌توان صدق و کذب آنها را با توجه به ویژگی‌های صدق تأیید یا تکذیب کرد. آستن این دسته از عبارات را، که خود به‌معنای انجام کنشی خاص است، «جمله‌های انجام‌گر»^۷ نامید (همان، ۴۰۵). از منظر آستن، زمانی که شخصی جمله‌هایی را نظیر: «قول می‌دهم فردا به دیدنت بیایم»، «این زن را به همسری برمی‌گزینم» و «من شما را به ریاست این بخش منصوب می‌کنم» تحت موقعیتی خاص اظهار می‌کند، چیزی را توصیف یا از واقعیتی اخبار نمی‌کند، بلکه از طریق برزبان‌راندن این عبارات کاری انجام می‌دهد، و باید آنها را گونه‌ای کنش به‌شمار آورد (سرل، ۱۳۸۰: ۲۲۴). پس از پاره‌ای تحقیقات، آستن به این نتیجه رسید که هر اظهاری نوعی فعل گفتاری است (سرل، ۱۳۸۷: ۳۲).

نخستین بحث آستن از این عنوان در نوشتهٔ ۱۹۴۶ او با نام «ذهن‌های دیگر» دیده می‌شود (استرول، ۱۳۹۲: ۲۷۲). اما عبارت «کنش گفتاری» نخستین‌بار در «چگونه صحبت کنیم: چند شیوهٔ ساده» به‌کار رفت که در ۱۹۵۳ منتشر شد (استرول، ۱۳۹۲: ۲۷۲). نظریهٔ کنش‌های گفتاری طی مجموعه سخنرانی‌هایی که او در سال ۱۹۵۵ در دانشگاه هاروارد ارائه

کرد گسترش یافت. مجموعه دوازده سخنرانی او درباره کنش‌های گفتاری، بعدها، در سال ۱۹۶۲، تحت عنوان «چگونه با کلام کار انجام می‌شود» منتشر شد. پس از آستن، شاگردش جان راجرز سرل^۸ نظریه کنش‌های گفتاری را گسترش داد و تمامی تلاش خود را به توضیح و توصیف قواعدی معطوف کرد که انواع کنش‌های گفتاری بر مبنای آن تحقق می‌یابد. با توجه به آنچه مطرح شد، می‌توان مدعی بود که نخستین بار آستن نظریه افعال گفتاری را به مثابه نظریه‌ای فلسفه زبانی، هرچند نه به صورت کامل، مطرح کرد، اما برخی معتقدند نخستین نوشته درباره افعال گفتاری مقاله‌ای است از استراوسن با عنوان «درباره حکایت» که در سال ۱۹۵۰ منتشر شد و میان جمله، استعمال و اظهار آن تفاوت گذاشت (سرل، ۱۳۸۷: ۹۷).

آستن و تمایز سه گانه کنش‌ها

از نظرگاه آستن، وقتی گوینده‌ای جمله‌ای را بیان می‌کند، سه نوع کنش گفتاری متفاوت هم‌زمان صورت می‌گیرد: الف) کنش بیانی^۹ (ب) کنش منظوری^{۱۰} (ج) کنش تأثیری^{۱۱}. در سطح اول (کنش بیانی)، گوینده صداها را دارای معنا را به صورت واژه و عبارات و جملات معنادار ایجاد می‌کند. در سطح دوم (کنش منظوری)، گوینده واژه‌ها و عبارات را جهت افاده بار خاصی نظیر بیان تعهد، ارائه پیشنهاد یا درخواست بیان می‌کند. در سطح سوم (کنش تأثیری)، گوینده با اظهار عبارت‌های زبانی در مخاطب خود تأثیری ایجاد می‌کند (سرل، ۱۳۸۷: ۳۳). برای مثال، وقتی گوینده به مخاطبش می‌گوید: «پنجره را باز کن»، گوینده با اظهار این جمله، نخست، واژه‌های معناداری اظهار کرده؛ یعنی کنشی انجام داده است که آستن از آن به کنش بیان واژه‌های معنادار تعبیر می‌کند. علاوه بر این، گوینده با اظهار این جمله امر کرده است؛ یعنی اظهار او حاوی بار محتوایی امر است، به گونه‌ای که اظهار جمله (البته با قیود و ویژگی‌هایی) به معنای انجام کنش گفتاری امر است؛ آستن از این کنش به کنش منظوری تعبیر می‌کند. حال، اگر جمله یادشده مخاطب را وادار کند که پنجره را باز کند، گوینده کنش سومی نیز انجام داده که عبارت است از تأثیری که بر مخاطب گذاشته که این تأثیر از سخن او ناشی شده است. آستن این کنش سوم را کنش تأثیری نامیده است (سرل، ۱۳۸۷: ۳۳). بیان این نکته ضروری است که محور تحلیل در نظریه کنش گفتار، اغلب کنش منظوری است نه کنش تأثیری (سرل، ۱۳۸۷: ۳۳). تمایزی که آستن میان کنش بیانی و کنش منظوری قائل شده از جانب بعضی فیلسوفان از جمله سرل نقد شده است (سرل، ۱۳۸۷: ۳۳).

تقسیم‌بندی پنج‌گانه اهداف کنش منظوری آستن

آستن سطح دوم کنش‌های گفتاری یعنی کنش منظوری را به پنج‌دسته مختلف تقسیم می‌کند: حکمی:^{۱۲} کنش‌های حکمی که بر التزام گوینده بر حقیقت قضیه‌ای که بیان می‌شود تأکید دارد مانند بیان کردن، اظهار کردن.

تحکمی:^{۱۳} کنش‌های تحکمی بر اعمال اراده، قدرت، حق، حاکمیت و نفوذ دلالت دارد و با افعالی مانند انتخاب کردن، توصیه کردن، دستور دادن، منصوب کردن، پند دادن و... بیان می‌شود. تعهدی:^{۱۴} کنش‌های تعهدی بر تعهد گوینده به انجام عملی دلالت دارد و گوینده با بیان آنها خود را به انجام دادن اموری مکلف می‌سازد و افعالی نظیر قول دادن، متعهد شدن، سوگند خوردن و غیره را شامل می‌شوند.

رفتاری:^{۱۵} کنش‌های رفتاری مبین انواع رفتارهای اجتماعی سخنگویان زبان است و افعالی مانند عذرخواستن، تشکر کردن، همدردی کردن، دشنام دادن، تحقیر کردن و مانند اینها در زمره این کنش‌ها هستند.

توضیحی:^{۱۶} کنش‌های توضیحی عبارت‌اند از کنش‌هایی که به چگونگی کاربرد واژگان در زبان می‌پردازد و به عبارتی، توضیح و شرح می‌دهد که کلام چگونه در فرایند مکالمه سازمان می‌یابد. از این رو، کنش توضیحی شامل افعالی می‌شود که بخشی از فرازبان ما را تشکیل می‌دهند؛ از جمله این افعال عبارت‌اند از استدلال کردن، پاسخ دادن، فرض کردن، پذیرفتن و توضیح دادن (استرول، ۱۳۹۲: ۲۷۴).

برخی فیلسوفان نقدها و اصلاحاتی بر طبقه‌بندی آستن وارد آوردند. سرل در کتاب عبارت و معنا^{۱۷} پنج ضعف مهم طبقه‌بندی آستن را نشان داده و طبقه‌بندی جایگزین جامع و مانعی از کنش‌های منظوری ارائه داده‌است (سرل، ۱۹۷۶: ۸).

سرل و تمایز سه‌گانه کنش‌ها

به اعتقاد جان راجرز سرل، نظریه کنش گفتار بر یک فرضیه بسیار مهم و یک اصل استوار است: فرض سرل این است که سخن گفتن به یک زبان، وارد شدن در نوعی رفتار قاعده‌مند و بسیار پیچیده است (سرل، ۱۹۶۹: ۲۲). اصل مورد نظر سرل، یعنی «اصل بیان‌پذیری»، این است که: هر چه را بتوان قصد کرد می‌توان بیان کرد (همان، ۱۹). از نظرگاه سرل، معمولاً گوینده با اظهار جمله‌ای که ادا می‌کند دست‌کم سه نوع کنش جداگانه انجام می‌دهد:

الف. کنش تلفظی:^{۱۸} کنشی گفتاری که شامل به‌کارگیری لفظی واحدهای بیانی نظیر کلمات و جملات می‌شود (سرل، ۱۹۶۹: ۲۳-۲۵).

ب. کنش گزاره‌ای:^{۱۹} کنشی گفتاری که گوینده هنگام «سخن‌گفتن از چیزی» یا «اسناد و حمل‌کردن چیزی» در جمله انجام می‌دهد (همان، ۲۳).

ج. کنش منظوری:^{۲۰} کنش گفتاری کاملی که در یک جمله معمولی بیان‌شده و شامل انتقال محتوای گزاره‌ای آن جمله (و همچنین حمل)، و یک‌بار منظوری مشخص به‌وسیلهٔ گوینده است (سرل و وندرویکن، ۱۹۸۵: ۱). برای مثال، وقتی در موقعیت مناسب، شخصی بگوید «علی آمد»، نخست گوینده کنش تلفظی انجام داده؛ یعنی کلمات معناداری ادا کرده‌است. سپس، گوینده کنش دومی به نام کنش گزاره‌ای انجام داده؛ بدین‌معنا که از «علی» سخن گفته و «آمدن» را بر «علی» حمل کرده‌است. در مرحلهٔ بعد، گوینده فعل منظوری را انجام داده و با گفتن جملهٔ «علی آمد» آمدن علی را اظهار کرده‌است؛ یعنی گوینده با اظهار جملهٔ پیش‌گفته، کنش منظوری اظهار را انجام داده‌است. بیان این نکته ضروری است که با بیان یک جمله، این سه کنش به‌یک‌باره انجام می‌شود. سرل به سه کنش یادشده، کنش تأثیری^{۲۱} آستن را نیز می‌افزاید که شامل تأثیر خواسته یا ناخواسته‌ای است که گویندهٔ جمله ممکن است در مخاطب ایجاد کند (سرل، ۱۹۶۹: ۲۵). نظر به اینکه در نظریهٔ کنش گفتار اصطلاحات مشخصی وجود دارد که آگاهی از برخی از آنها برای خوانندهٔ این مقاله ضروری است، در ادامه برخی از آنها تبیین شده است.

بار منظوری:^{۲۲} مرکب است از «هدف منظوری» یک جمله، پیش‌فرض‌ها و رفتارهایی خاص که باید توأم با آن هدف باشد، که شامل موارد زیر می‌شود: «نیروی هدف منظوری»، «شرایط محتوای گزاره‌ای»، «حالت انجام»، «شرایط صداقت» و «نیروی شرایط صداقت» (سرل و وندرویکن، ۱۹۸۵: ۷-۹ و ۲۰-۲۱).

هدف منظوری:^{۲۳} هدف اصلی گوینده از بیان جمله است (سرل و وندرویکن، ۱۹۸۵: ۱۳). سوئیۀ تطبیق:^{۲۴} سوئیۀ مطابقت بین جهان و کنشی گفتاری است که برای انجام موفق کنش ضروری است. سوئیۀ مطابقت در کنش‌های گفتاری «کلمات-جهان»، «جهان-کلمات»، هر دو یا هیچ‌کدام است (سرل، ۱۹۷۶: ۱۰).

شرایط صداقت:^{۲۵} وضعیت روانی گوینده درباب محتوای گزاره‌ای یک کنش منظوری است (سرل و وندرویکن، ۱۹۸۵: ۱۸).

کنش گفتاری مستقیم و غیرمستقیم:^{۲۶} وقتی گوینده به مخاطب می‌گوید «پنجره را ببند»، از کنش گفتاری مستقیم استفاده کرده‌است و وقتی می‌گوید «هوا خیلی سرد است» و منظورش این است که مخاطب پنجره را ببندد، از کنش گفتاری غیرمستقیم استفاده کرده‌است، هرچند وجود شروطی ضروری است.

تقسیم‌بندی پنج‌گانه اهداف کنش‌های منظوری سرل

اظهاری:^{۲۷} هدف کنش‌های اظهاری بیان چگونگی چیزهاست. در جمله‌های اظهاری گوینده، همچنان که گزاره‌ای را ارائه می‌دهد، وضعیت امور واقعی را در جهان جمله بازنمایی می‌کند. به بیانی دیگر، گوینده جهان خارج را در اظهارات، ادعاها، نتیجه‌گیری‌ها و... آن‌گونه که باور دارد، تصویر می‌کند.

ترغیبی:^{۲۸} هدف در کنش ترغیبی واداشتن مخاطب به انجام یا ترک کاری است که می‌تواند در قالب التماس، درخواست، پیشنهاد، یا فرمان صورت پذیرد. در این کنش گوینده می‌خواهد بین جهان خارج با وضعیت مطلوب خود از طریق مخاطب مطابقت ایجاد کند. تعهدی:^{۲۹} در جمله‌های تعهدی هدف گوینده موظف‌داشتن خود به تحقق بخشیدن کاری است که در محتوای گزاره‌ای بیان کرده‌است. گوینده با کنش تعهدی از طریق خود بین جهان خارج و وضعیت مطلوب خود مطابقت ایجاد می‌کند.

عاطفی:^{۳۰} هدف کنش عاطفی بیان احساسات و حالت‌های روان‌شناختی و دیدگاه‌ها است. در جمله‌های عاطفی، هدف گوینده بیان برخی حالت‌های روان‌شناختی درباره وضعیت اموری است که در محتوای گزاره‌ای بیان شده‌است. در این کنش انطباق جهان و ذهن وجود ندارد.

اعلامی:^{۳۱} هدف کنش اعلامی تغییر واقعی در جهان خارج از طریق گفتن چیزی است. در جمله‌های اعلامی هدف گوینده پدیدآوردن وضعیت امور بیان‌شده در محتوای گزاره‌ای است که به‌درستی انجام موفقیت‌آمیز کنش گفتاری منحصر است (سرل و وندرویکن، ۱۹۸۵: ۳۷).

شیوه سه‌گانه تأثیرگذاری

هر جمله هم‌زمان می‌تواند بیش از یک کنش منظوری را انجام دهد. به بیانی دیگر، نویسنده اثر از طریق نوشتن جمله‌ها می‌تواند، برای مثال، علاوه بر انجام کنش اظهاری، کنش عاطفی را نیز صورت دهد. برهمین مبنا، نگارنده در ادامه صورت‌بندی تازه‌ای از چگونگی تقویت کنش‌های منظوری پنج‌گانه ارائه می‌دهد که می‌تواند در بررسی متون ادبی راهگشا باشد:

در مرحله نخست، هر جمله دست‌کم دارای یک کنش و هدف منظوری است. در برخی متون، برای مثال، آثار ادبی، که دارای لایه‌های مختلفی است و زبان در آن نقش برجسته‌ای دارد، بیش از یک کنش و هدف منظوری را می‌توانیم بیابیم. در مرحله دوم، باید این را در نظر قرار داد که از جمله ابتدایی اثر تا جمله انتهایی اثر، با تکرار هر کدام از کنش‌ها و هدف‌های منظوری، جریانی تشدیدشده از آن کنش ایجاد می‌شود که متشکل از تمام جمله‌های مثلاً عاطفی است. در نهایت، در مرحله سوم، تلفیق هر کدام از این جریان‌های پنج‌گانه متفاوت، یک جریان کل را تشکیل می‌دهد که اثرگذاری مخصوص به خود را دارد. در اینجا، توضیح سه نکته ضروری می‌نماید: اول اینکه با خوانش یک اثر ادبی، همه این مراحل سه‌گانه هم‌زمان باهم اتفاق می‌افتد. نکته دوم این است که توان هر کدام از این سه مرحله کاملاً از یکدیگر مجزاست، و سوم اینکه این مراحل سه‌گانه معطوف به کنش تأثیری موردنظر آستن و سرل نیست؛ چراکه ما در این بخش بر سوئیۀ مخاطب متمرکز نیستیم.

درباره «صدای پای آب»

صدای پای آب نام پنجمین کتاب از مجموعه اشعار سهراب سپهری به نام هشت کتاب است که شامل یک شعر بلند به همین نام است و در تابستان ۱۳۴۳ در قریۀ چنار در کاشان سروده شده است (سپهری، ۱۳۸۳: ۲۹۹). این منظومه سه بخش دارد که شاعر در بخش اول، به معرفی کلی خود، اطرافیان، زندگی، مذهب، حرفه و گزاره‌های زندگی‌نامه‌اش در زمان حال می‌پردازد. سپهری در بخش دوم شعر، کودکی و بخشی از جوانی‌اش در زمان گذشته را در دو قسمت توصیف می‌کند: قسمت اولش، شامل دوران کودکی، حسب و نسب، و حادثۀ مرگ پدر و یاد پدر و قسمت دوم، شامل تجربۀ حرکت به سمت دانش و عرفان، زن، شک و سیر آفاق و انفس می‌شود. سپس، شاعر بخش سوم شعر را به معرفی دقیق خود در زمان حال و بیان تفکرات خود، که حاصل تولدی دیگر است، اختصاص می‌دهد. این بخش با بند «اهل کاشانم، اما/ شهر من کاشان نیست...» آغاز می‌شود و می‌توان گفت آغاز حقیقی شعر از اینجا است که نوعی شعر-فلسفه است و کلام و تفکر در آن اوجی غریب دارد. در این قسمت، ابتدا از تنهایی و عرفان سخن می‌گوید و زندگی تازه و نامتعارف خود را شرح می‌دهد و سپس، مردم را به چنین زندگی و زیستی عارفانه زیستن-تشویق و ترغیب می‌کند و این نوع از زندگی را برای همه مرجح می‌داند و به همه توصیه می‌کند (شمیسا، ۱۳۸۲: ۳۰). در این منظومه، بیش از آنچه با زندگی شاعر در گذشته و حال آشنا

شویم، با نوع نگاه او به جهان، و درواقع، با جهان او را می‌شناسیم. سپهری در تمام این شعر، چه آن زمان که از گذشته یاد می‌کند و چه آن زمان که مخاطب را به کنش و نوع خاصی از بودن ترغیب می‌کند، جهانی خلق می‌کند که ویژگی‌های مختص به خود را دارد، ویژگی‌هایی که برخاسته از باورها، اندیشه‌ها، و آداب‌ورسوم جهان‌بینی عرفانی بودایی و اسلامی است. این تأثیرپذیری، که شعر «صدای پای آب» نتیجه آن است، تجربه شاعری است که عمیقاً با اندیشه‌های عرفانی بودایی و اسلامی زیسته است.

کنش اظهاری

سپهری در این کنش وقایع و پدیده‌های جهان‌ش را آن‌گونه که باور دارد تصویر می‌کند، و بیان می‌کند که از منظر او وقایع و امور در جهان‌ش چگونه هستند و عقیده و باور خود را درباره جهان‌ش بیان می‌کند. در کنش اظهاری، با طرح ادعایی از سوی نویسنده مواجه هستیم که شامل تأکید بر نکته یا نتیجه‌گیری از نکته‌ای است؛ از این‌رو، تمامی بندهای این شعر جمله‌هایی دارد که ادعای شاعر است و به تعداد بندها کنش اظهاری صورت گرفته‌است. موفقیت شاعر در بیان دیدگاه‌هایش در مواجهه با مخاطب، منوط به موفقیتش در چیدن زمینه‌ای مناسب است و این قضیه، علاوه بر نشان دادن اهمیت کنش اظهاری، بسامد بالای این کنش در این شعر را (که به‌همراه کنش عاطفی بیشتری بسامد را داراست) توجیه می‌کند. سپهری کنش اظهاری را اغلب به‌همراه جملاتی شکل می‌دهد که دارای بار منظوری عاطفی هستند. در ادامه، نمونه‌هایی از این کنش را در شعر می‌بینیم:

اهل کاشانم / روزگارم بد نیست / تکه‌نانی دارم، خرده‌هوشی، سر سوزن ذوقی / مادری دارم، بهتر از برگ درخت / دوستانی بهتر از آب روان (سپهری، ۱۳۸۳: ۲۷۱).

سپهری شعرش را با جملات بالا آغاز می‌کند و در آن به معرفی خودش می‌پردازد، اما با جملاتی که هم بار اظهاری دارند هم بار عاطفی، به این‌معنا که هم گزاره‌ای را بیان می‌کند که وضعیت چیزی را در جهان‌ش بازگو می‌کند و هم در این معرفی از جملاتی استفاده می‌کند که به‌علت جنبه صمیمانه‌اش جریان عاطفی کلام را پیش می‌برد. بدین‌صورت است که شاعر از بیش از یک کنش در یک بند و جمله استفاده می‌کند.

در مصرع: «زندگی شستن یک بشقاب است» (سپهری، ۱۳۸۳: ۲۹۰)، شاعر از دو کنش اظهاری و ترغیبی استفاده می‌کند؛ به این‌صورت که علاوه بر اینکه با کنش اظهاری دیدگاهش را درباره چیزی بیان می‌کند، مخاطب را به سبک ساده زندگی و به این نوع نگاه

به زندگی ترغیب و تشویق می‌کند. شمیسا از زبان سپهری می‌گوید که زندگی فقط امور مهمی چون رفتن موشک به فضا نیست، بلکه امور طبیعی و ساده از قبیل شستن بشقاب هم هست، همان‌که مادرش انجام می‌دهد:

مادرم آن پایین/ استکان‌ها را در خاطره شط می‌شست (شمیسا، ۱۳۸۲: ۱۰۵).

کنش ترغیبی

بیش از نیمی از کنش‌های صورت‌گرفته در این شعر کنش ترغیبی هستند. چنین بسامدی از کنش ترغیبی در شعر «صدای پای آب»، برای شاعری که توصیف و ساخت جهان آرمانی شاعرانه را دنبال می‌کند، کاملاً منطقی به نظر می‌رسد. این کنش که سعی در انطباق جهان خارج با وضعیت مطلوب شاعر از طریق مخاطب دارد، به دلیل نقش سازنده‌اش اهمیت زیادی دارد. سپهری در محتوای گزاره‌ای کنش‌های ترغیبی، از یک سو، با برشمردن و نقد پیامدهای وضعیت جهان موجود، مخاطب را به جهانش ترغیب می‌کند و از سوی دیگر، با ارائه‌دادن جایگزینی برای آن سبک زندگی، مزیت‌های جهان خودش را بیان و مخاطب را به آن دعوت می‌کند.

روند کنش ترغیبی در شعر پیش‌گفته این‌گونه است که شاعر از طرفی با این کنش مخاطبش را به انجام یا ترک عمل، وضعیت یا حالتی ترغیب می‌کند که جهان آرمانی شاعر را می‌سازد. از طرف دیگر، ۳۷ بار تکرار کنش ترغیبی در این شعر، جریانی تشدیدشده از کنش‌های ترغیبی می‌سازد. علاوه بر این، کنش ترغیبی از زمینه‌چینی‌های صورت‌گرفته به واسطه کنش اظهاری و عاطفی در راستای ارائه جهان‌بینی، دیدگاه‌ها و نقدهای شاعر بهره می‌برد. به همین دلیل، انجام موفق کنش‌های اظهاری و عاطفی، نقش زیادی در موفقیت کنش ترغیبی دارد. یادآوری یک نکته مهم در اینجا ضروری است: موفقیت کنش ترغیبی نویسنده (گوینده) به انجام کنش تأثیری منوط نیست. به بیانی دیگر، اگر مخاطب در نتیجه این ترغیب، کنشی (از هر نوع) انجام ندهد، به معنای ناموفق بودن کنش ترغیبی شاعر نیست؛ چراکه واکنش مخاطب جزو شروط موفقیت کنش ترغیبی و شروط اختصاصی افعال مربوط به آن نیست. بدیهی است که اگرچه «موفقیت کنش ترغیبی» با «چگونگی انجام موفق یک کنش ترغیبی» مرتبط است، این دو، دو موضوع کاملاً مجزا هستند.

سپهری به وسیله کنش‌های ترغیبی در بندهای شعر، ابتدا نحوه معمول شناخت را زیر سؤال می‌برد و مخاطب را ترغیب می‌کند پیش‌فرض‌ها و پیش‌داوری‌های بی‌اساس را کنار

بگذارد. سپس، در قالب پرسش از وضعیت موجود، نوعی نگاه جدید به زندگی، برشمردن پیامدهای زندگی معاصر، تشویق به نوع خاصی از بودن، امر به قوانینی اخلاقی از طریق پایه‌ریزی سبک خاصی در زندگی، انجام یا ترک کنش‌هایی را از ما می‌خواهد که براساس آن سعی در تشکیل جهانی آرمانی دارد. در ادامه، به علت اهمیت زیاد این کنش، چند نمونه از مثال‌ها بررسی می‌شود:

من نمی‌دانم/ که چرا می‌گویند: اسب حیوان نجیبی است، کبوتر زیباست/ و چرا در قفس هیچ‌کسی کرکس نیست/ گل شبدر چه کم از لاله قرمز دارد/ چشم‌ها را باید شست، جور دیگر باید دید/ واژه‌ها را باید شست/ واژه باید خود باد، واژه باید خود باران باشد (سپهری، ۱۳۸۳: ۲۹۲).

شمیسا می‌گوید شاعر در این قسمت مردم را به یک زندگی ساده و طبیعی و از طرفی آرمانی دعوت می‌کند و نگاه‌ها را که به غبار عادت آغشته است و همه‌چیز را از دریچه آموخته‌ها و شنیده‌ها می‌بیند نقد می‌کند (شمیسا، ۱۳۸۲: ۱۰۸). حسینی نیز درخصوص این بند می‌گوید که سهراب می‌خواهد با نفی عادت‌ها و تازه‌کردن نگاه، تعینات را از میان بردارد و نتیجه از میان برداشته‌شدن تعینات، درهم گره‌خوردن و یگانه‌شدن همه‌چیز خواهد بود. همه‌چیز از تبعیض و تمایز رها می‌شود. دیگر شب مظهر پلیدی و روز مظهر خوبی نمی‌شود. کرکس هم مانند کبوتر زیبا می‌شود. گل شبدر با لاله قرمز همسان می‌شود. همه‌چیز در زنجیره بزرگ هستی جای می‌گیرد (حسینی، ۱۳۷۱: ۳۱). اما، حقوقی راوی را صرفاً مهمانی بریده از گذشته و آینده می‌داند که عاشق حال این دنیاست و به مهمانی جهانی می‌رود که همه اجزا و اشیا و اعضای آن چنان زیبا و به‌جا نشسته‌اند که شاعر، جز از سر تسلیم و رضا، پرستش آن را چاره‌ای نمی‌یابد (حقوقی، ۱۳۷۲: ۱۵۶). توصیف ارائه‌شده از سپهری، همچون انسانی منفعل، چندان درست به نظر نمی‌رسد؛ چراکه همین نگاه تازه او به زندگی و اشیا، از منفعل‌نبودن او نشان دارد و ترغیب به نوع خاصی از بودن است.

شهر پیدا بود:/ رویش هندسی سیمان، آهن، سنگ/ سقف بی‌کفتر صدها اتوبوس/ گل فروشی گل‌هایش را می‌کرد حراج/... (سپهری، ۱۳۸۳: ۲۸۰).

حقوقی در جایی از کتابش می‌نویسد که این شعری است، همه، اشتیاق و تسلیم و بی‌هیچ اضطراب و بیم، از شاعری که پذیرای همه‌چیز است چنان‌که هست و بیگانه با اصل اعتراض است که در جوهر و ذات همه هنرهاست (حقوقی، ۱۳۷۲: ۴۰). ظاهراً، حقوقی اصل اعتراض را در نوع خاصی از شعر می‌بیند، درحالی‌که سپهری هم در این شعر و هم در بسیاری از شعرهای دیگرش به زبان مخصوص شعری خودش اعتراض می‌کند. شاید

اعتراضی که حقوقی از شعر سپهری انتظار دارد اعتراضی از نوع اعتراض در شعر شاملو باشد، اما یکی از اهداف پژوهش‌هایی از این دست این است که نشان دهد روح اعتراض که با کنش ترغیبی صورت می‌پذیرد می‌تواند وجوه مختلفی داشته باشد و نباید دل‌بسته صورت معهود چیزها بود، همان حرفی که سپهری می‌گوید.

چترها را باید بست / زیر باران باید رفت / ... / زندگی ترشدن پی‌درپی / زندگی آب‌تنی‌کردن در حوضچه اکنون است (سپهری، ۱۳۸۳: ۲۹۲).

شمیسا درباره این بند می‌گوید باران رمز نگاه تازه و برداشت بدون شائبه است. همه چیز را باید زیر بارانی شوینده برد و تازه کرد. زندگی در هر لحظه تازه‌بودن است. سپهری از مخاطب می‌خواهد لحظه را بشناسد و در حوض هر لحظه ذهن را شست‌وشو دهد (شمیسا، ۱۳۸۲: ۱۰۹). عابدی معتقد است که سپهری می‌خواهد به گذشته نگاه نکنیم؛ چرا که گذشته همین حال است و در واقع اکنون را با گذشته و آینده یکی می‌بیند و از این رو می‌گوید زندگی ترشدن پی‌درپی / زندگی آب‌تنی‌کردن در حوضچه اکنون است (عابدی، ۱۳۷۵: ۱۹۶).

کار ما نیست شناسایی راز گل سرخ، / کار ما شاید این است / که در افسون گل سرخ شناور باشیم. / ... / کار ما شاید این است / که میان گل نیلوفر و قرن / پی‌آواز حقیقت بدویم (سپهری، ۱۳۸۳: ۲۹۸).

شمیسا معتقد است سپهری در این بند ما را ترغیب می‌کند که عمر را صرف کشف رازهای نامکشوف نکنیم؛ چرا که از حیطه توانایی آدمی خارج است (شمیسا، ۱۳۸۲: ۱۳۰). عابدی می‌گوید این به چند و چون زندگی نپرداختن و در افسون زیبایی‌ها و لطافت‌های زندگی غوطه‌ور شدن راه خود سپهری است که ما را به آن ترغیب می‌کند (عابدی، ۱۳۷۵: ۲۰۳)، اما حقوقی برداشتی متفاوت دارد و می‌گوید:

چنین پیداست که در نهایت شاعر چهره خداوند را، که حقیقت روشن محسوس در چهارچوب حواس پنج‌گانه اوست، بازمی‌یابد. حقیقتی که در نظر او همان شیئه اسبی است که از دور به گوش می‌رسد: شیئه پاک حقیقت از دور. به عبارت دیگر، حقیقت، حضور خود را با شیئه اعلام می‌کند؛ یعنی که هیچ چیز جز آنکه با یکی از پنج حواس ادراک شود، حقیقت ندارد. سائر و سالکی که دیگر باینده است و نه جوینده، از گذشته گسسته است و به حال پیوسته است، همان گذشته‌ای که برای بسیاری از شعرا امکان‌پذیر نیست و در حقیقت اصل اعتراض همه آنهاست (حقوقی، ۱۳۷۲: ۴۴).

در اینجا، هدف نقد همه برداشت‌های نامناسب حقوقی، که در این بند آمد، نیست و صرفاً به برداشت نامناسب او از این بند، تا آنجا که به بحث مربوط می‌شود، می‌پردازیم. همان‌طور که در مثال هم می‌بینید و شمیسا و عابدی نیز اشاره کرده‌اند، سپهری نه تنها

بازیابی چهره حقیقت را ادعا نکرده است، بلکه معتقد است اصلاً چنین جست‌وجوهایی بی‌فایده است و مخاطب را ترغیب می‌کند که به دنبال پاسخ چنین پرسش‌هایی نباشد؛ چراکه «کار ما نیست»، و آنچه سپهری ما را به آن تشویق می‌کند «پی‌آواز حقیقت» و به دنبال نشانه‌ها بودن است.

کنش تعهدی

در این شعر، هیچ‌گونه کنش تعهدی صورت نگرفته است. علت اصلی این امر کارکرد مشخص کنش تعهدی است. پیشتر تبیین شد که در جمله‌های دارای کنش تعهدی، هدف نویسنده ایجاد تغییر در جهان خارج است، از طریق انجام آنچه در محتوای گزاره‌ای بیان کرده است؛ برای مثال، وقتی نویسنده به صورت شفاهی یا کتبی تعهدی می‌دهد، یا جمله‌ای می‌گوید که متضمن انجام عملی به دست خودش است، کنش تعهدی صورت گرفته است. کنش‌های تعهدی اغلب در متون حقوقی و مکالمات روزمره کاربرد دارد؛ به همین دلیل نمی‌توان از متون ادبی انتظار کارکرد تعهدی داشت. متون حقوقی به دلایل روشن و بدیهی دارای صراحت معنایی خاص و معنای مشخص است که از اساس با متون ادبی تفاوت دارد، متونی که دارای لایه‌های معنایی متعدد است و برداشت‌های چندگانه از معنای آن معمول است و یکی از دلایل ادبیتش همین عدم صراحت است.

کنش عاطفی

این شعر یکی از مناسب‌ترین شعرها برای تحقیق در جهان سپهری است؛ زیرا تمامی بندهای این شعر کنشی عاطفی انجام می‌دهند و این بسامد نشان‌دهنده اهمیت بنیادی کنش عاطفی در نظر سپهری است. در این کنش، که انطباق جهان و ذهن در آن وجود ندارد، سپهری دیدگاه‌ها، احساسات و حالت‌های درونی‌اش را با مخاطب در میان می‌گذارد و او را به جهانش دعوت می‌کند و از او می‌خواهد از پنجره شعر او، که همه چیز در آن به گونه‌ای تازه و غیرمعمول جلوه می‌کند، به هستی نگاه کند، جهانی که از یک طرف شامل جهان بینی، دیدگاه‌ها، و نقد و نظرهای او می‌شود نظیر: «زندگی آب‌تنی کردن در حوضچه اکنون است» (سپهری، ۱۳۸۳: ۲۹۲)، که در آن، ما با پاسخی از او درباره پرسش معنای زندگی روبه‌رو هستیم، و از طرف دیگر، شامل ارائه نوعی پنجره تازه به زیستن، هستی و زندگی می‌شود نظیر:

من نمی‌دانم/ که چرا می‌گویند: اسب حیوان نجیبی است، کبوتر زیباست/ و چرا در قفس هیچ‌کسی کرکس نیست/ گل شبدر چه کم از لاله قرمز دارد/ چشم‌ها را باید شست، جور دیگر باید دید/... (سپهری، ۱۳۸۳: ۲۹۲).

همچنان که شمیسا اشاره کرده‌است، زبان این شعر زبان ادبی عصر شاعر ماست؛ یعنی در آن از لغات ادبی مطمئن قدیم خبری نیست، بلکه لغات عامیانه هم دیده می‌شود، منتهای ترکیب و نحو و به‌اصطلاح کمپوزسیون، مجموعاً ادبی و فصیح است (شمیسا، ۱۳۸۲: ۵۴) و استفاده از چنین زبانی نقش بسیار سازنده‌ای در راستای کنش عاطفی دارد.

همان‌طور که پیشتر اشاره شد، سپهری در نمونه‌های زیر، علاوه بر استفاده از این کنش در هر بند، با استفاده از تکرار این کنش در همه بندها زمینه‌چینی عاطفی و تخیلی را نیز ایجاد می‌کند:

لب دریا برویم،/ تور در آب بیندازیم/ و بگیریم طراوت را از آب «(سپهری، ۱۳۸۳: ۲۹۵). «رخت‌ها را بکنیم:/ آب در یک‌قدمی است (همان، ۲۹۲). من به آغاز زمین نزدیکم/ نبض گل‌ها را می‌گیرم/ آشنا هستم با، سرنوشت تر آب، عادت سبز درخت (همان، ۲۸۷). ریگی از روی زمین برداریم/ وزن بودن را احساس کنیم (همان، ۲۹۵). زندگی رسم خوشایندی است/ زندگی بال و پری دارد با وسعت مرگ/ پرشی دارد اندازه عشق/ زندگی چیزی نیست، که لب طاقچه عادت از یاد من و تو برود/ زندگی جذبه دستنی است که می‌چیند/ زندگی نوبر انجیر سیاه، در دهان گس تابستان است/ زندگی، بعد درخت است به چشم حشره/ زندگی تجربه شب‌پره در تاریکی است/ زندگی حس غربی است که یک مرغ مهاجر دارد/ زندگی سوت قطاری است که در خواب پل می‌پیچد/ زندگی دیدن یک باغچه از شیشه مسدود هواپیماست/ خبر رفتن موشک به فضا/ لمس تنهایی ماه/ فکر بوییدن گل در کره‌ای دیگر (همان، ۲۹۰).

همان‌طور که شمیسا می‌گوید:

سپهری سعی می‌کند اجازه ندهد غبار عادت چشم ما را کور کند و عادت‌های ذهنی حقیقت زندگی را محو کند. در همه مصراع‌های این بند، زندگی مشبه و جملات تصویری مشبهه است، اما وجه‌شبهه، پیش از آنکه بیان‌کردنی باشد، احساس‌کردنی است. این است که گاهی به‌جای اینکه بپرسیم معنی فلان شعر چیست، باید بپرسیم شعر چه احساسی را القا می‌کند؟ (شمیسا، ۱۳۸۲: ۱۰۴).

شمیسا در این عبارت به‌درستی از هدف اصلی این تحقیق (آنچه سپهری با این شعر انجام می‌دهد) سخن می‌گوید.

کنش اعلامی

در شعر «صدای پای آب» هیچ‌گونه کنش اعلامی صورت نگرفته‌است. علت اصلی این امر کارکرد مشخص کنش اعلامی است. همچنان که پیشتر اشاره شد، در جمله‌های دارای

کنش اعلامی هدف گوینده ایجاد تغییر واقعی در جهان خارج و پدیدآوردن وضعیت امور بیان شده در محتوای گزاره‌ای است که از طریق بیان کردن ارائه شده است. کنش‌های اعلامی که انجام موفقش به جایگاه خاص گوینده و نهادهای اجتماعی و قانونی خاصی وابسته است، کمتر متوجه متون ادبی است؛ زیرا در متون ادبی، گوینده تغییر واقعی موردنظرش در جهان خارج را اغلب از طریق کنش‌های اظهاری، ترغیبی و عاطفی صورت می‌دهد. از این رو، مواردی نظیر نمونه‌های زیر را نمی‌توان کنش اعلامی به حساب آورد و باید در کنش‌های اظهاری و عاطفی گنجانند

حجرالاسود من روشنی باغچه است (سپهری، ۱۳۸۳: ۲۷۳) و من مسلمانم / قبله‌ام یک گل سرخ /
جانمازم چشمه، مهرم نور / دشت سجاده من (همان، ۲۷۲).

نتیجه‌گیری

اکنون، که با نظرگاهی مشخص به پرسش «سپهری با شعرش با مخاطب چه می‌کند؟» نگاه کردیم، به این نتیجه می‌رسیم که از یک سو سپهری در «صدای پای آب» از طریق کنش‌های اظهاری و عاطفی، که بیشترین بسامد را در این شعر دارد، جهان آرمانی‌اش را به تصویر می‌کشد و می‌سازد. از سویی دیگر، از طریق کنش ترغیبی، که در بیش از نیمی از بندهای این شعر بیان شده است، علاوه بر اینکه وضعیت جهان معاصرش را نقد می‌کند، مخاطبش را به جهان آرمانی محتملش ترغیب و تشویق می‌کند. تأکید شاعر بر گفت‌وگو و استفاده از جملات ترغیبی، احساسی و تشویقی به جای جملات امری، تلاش در جهت تحریک ذوق زیبایی‌شناختی و مخاطب‌ساختن کودک درون خواننده، از شگردهای تبلیغ شاعر در جهت جذب مخاطب است. تمایل روزافزون و گسترش دامنه مخاطبان شاعر به مرور زمان- نشان‌دهنده موفقیت شاعر در استفاده از کنش‌های گفتاری است.

براساس الگوی کنش‌های گفتاری پنج‌گانه و شیوه سه‌گانه تأثیرگذاری، که در این مقاله به کار گرفته شد، می‌توان به آثار ادبی پربار و مهمی پرداخت که به دلیل دارابودن لایه‌های معنایی متعدد، قابلیت تفسیرهای مختلف را دارد. پژوهش‌هایی از این دست، که نقد تأثیری و بی‌اساس را کنار می‌زند و شیوه نگاه مخاطب را به خوانش و نقد آثار ادبی تغییر می‌دهد، علاوه بر اینکه الگویی کاربردی از نظریه‌های فلسفه زبانی و زبان‌شناختی ارائه می‌دهد، راه را برای پژوهش‌هایی بر همین مبنا باز می‌کند.

1. Analytic Philosophy
2. Analytic-Synthetic
3. Evaluative-Descriptive
4. Theory of Speech Acts
5. John Langshaw Austin
6. Descriptive Fallacy
7. Performative Utterances
8. *John Rogers Searle*
9. Locutionary Act
10. Illocutionary Act
11. Perlocutionary Act
12. Verdictive
13. Exercitive
14. Commissive
15. Behabitive
16. Expositive
17. Expression and Meaning
18. Utterance Act
19. Prepositional Act
20. Illocutionary Act
21. Perlocutionary Act
22. Illocutionary Force
23. Illocutionary Point
24. Direction of Fit
25. Sincerity Conditions
26. Direct and Indirect Act
27. Assertive
28. Directive
29. Commissive
30. Expressive
31. Declarative

منابع

- استرول، اورام (۱۳۹۲) *فلسفه تحلیلی در قرن بیستم*. ترجمه فریدون فاطمی. تهران: مرکز.
- حسینی، صالح (۱۳۷۱) *نیلوفر خاموش*. تهران: نیلوفر.
- حقوقی، محمد (۱۳۷۲) *شعر زمان ما* (۳): سهراب سپهری. تهران: نگاه.
- زرقانی، سیدمهدی و الهام اخلاقی (۱۳۹۱) «تحلیل ژانر شطح براساس نظریه کنش گفتار». *مجله ادبیات عرفانی دانشگاه الزهراء*. ۳ (۲) (پیاپی ۶): ۶۱-۸۰.
- سپهری، سهراب (۱۳۸۳) *هشت کتاب*. تهران: طهوری.

سرل، جان راجرز (۱۳۸۷/۱۹۶۹) *افعال گفتاری*. ترجمه محمدعلی عبداللهی. قم: پژوهشگاه علوم و فرهنگ اسلامی.

_____ (۱۳۸۰) *نگرش‌های نوین در فلسفه: فلسفه تحلیلی*. ترجمه محمد سعیدی‌مهر. قم: مؤسسه فرهنگی طه- دانشگاه قم.

شمیسا، سیروس (۱۳۸۲) *نگاهی به سپهری*. تهران: صدای معاصر.

عابدی، کامیار (۱۳۷۵) *از مصاحبت آفتاب*. تهران: روایت.

عرب یوسف‌آبادی، فائزه و همکاران (۱۳۹۱) «بررسی تطبیقی کنش‌های گفتاری مقامه فی السکباج از مقامات حمیدی با مقامه المضیریه از مقامات بدیع‌الزمان همدانی». *نشریه ادبیات تطبیقی دانشگاه شهید باهنر کرمان*. ۴ (۳)، شماره پیاپی ۷: ۱۲۵-۱۴۷.

عموزاده، محمد و محمود رمضان‌زاده (۱۳۸۵) «کنش‌های گفتاری و اهمیت آن در تحلیل متن». *مجله دانشکده ادبیات و علوم انسانی مشهد*. ۳۹ (۲) (پیاپی ۱۵۲): ۷۷-۹۶.

Abrams, M. and G. Harpham (2012) *A Glossary of Literary Terms*. 10th ed. Boston: Wadsworth.

Austin, J. (1962) *How to do things with words*. London: Oxford University Press.

Searle, j. (1969) *Speech Acts: an essay in the philosophy of language*. Cambridge: Cambridge University press.

Searle, J. (1976) "A Classification of Illocutionary Acts", *Language in Society*. 5 (1): 1-23.

Searle, J. (1968) "Austin on Locutionary and Illocutionary acts" *The Philosophical Review*. 77 (4): 405-424.

Searle, J. (1979) *Expression and Meaning: studies in the theory of speech acts*. Cambridge: Cambridge University Press.

Searle, J. and D. Vanderveken (1985) *Foundations of Illocutionary Logic*. Cambridge: Cambridge University Press.